

Ластівки

Дмитро Павличко

У приимерку літають ластівки
Так низько,
ніби в землю поринають,
І виринають з неї, мов з ріки,
Крильми собі дорогу протинають.

Шугають у зеніт, а відтіля,
Як чорні зорі, падають, як сльози...
А над хатами — "вісімка", "петля", —
О летуни мої, о віртуози!

Розплющитися можна об стіну,
Об камінь груди на льоту роздерти...
Невже вони за ту мухву дрібну
Готові кожну мить безглуздо вмерти?

Ні, їхня гра — не тисячі погонь,
Не їдла прагне серце ластівоче;
Його не голод гонять, а вогонь,
Що з молодості в крилах палахкоче.

Це небезпека й шал стрімких падінь.
Це весняне шугання понад тучі.
Я чую в серці, того льоту дзвінь,
Крил очманілих помаху палючі.

Розплющитися можна об стіну,
Роздертися на променях світання...
Це все пусте, як ти несеш весну,
Як будиш льотом льоту пожадання.

1965